

מדינת ישראל
ועדת ערר לענייני קורונה וחרבות ברזל – מסלול ארצי

ערר 1187-25
(ערר חרבות ברזל)

לפני כבוד חברי הוועדה:
ערן עסיס, עו"ד - יו"ר
צבי פרלמוטר, רו"ח - חבר

העורר: **ברים נעכא סאסא**
בעצמו

נ ג ד

המשיבה: **רשות המסים**
באמצעות היחידה לטיפול במענק השתתפות בהוצאות קבועות
רחוב בן גוריון 38 רמת גן
מייל: corona.ararim@taxes.gov.il

החלטה

1. הערר שבנדון נסוב על תביעת העורר לפיצויים בסך של 8,400 ש"ח, בהתאם לפרק שמיני 1 לחוק מס רכוש וקרן פיצויים, התשכ"א-1961 (כנוסחו בהתאם להוראת השעה; להלן - **החוק**).
2. ביום 3.3.2024 הגיש העורר, באמצעות מייצגו, תביעה לפיצוי בגין תקופת הזכאות נובמבר-דצמבר 2023. אגב כך שולמה לו מקדמה בסך 5,040 ש"ח. ביום 23.5.2024 החליטה המשיבה לדחות את תביעת העורר לפיצויים.
3. בהתאם לחוק, וכפי שהובהר לעורר בגוף ההחלטה, היה על העורר להגיש השגה בתוך 60 ימים, קרי – עד יום 22.7.2024. מייצג העורר הגיש את ההשגה רק ביום 27.8.2024 – קרי, באיחור של 36 ימים.
4. ביום 1.10.2024 החליטה המשיבה לדחות את ההשגה, מפאת האיחור בהגשתה, וציינה כי ההשגה הוגשה באיחור ללא בקשת ארכה, וכן כי לא צוינו טעמים מיוחדים המצדיקים את הארכת המועד.
5. כנגד החלטה זו הוגש הערר שבנדון, ואולם הערר הוגש אף הוא באיחור. בהתאם לחוק, היה על העורר להגיש את הערר עד יום 30.11.2024, ואולם הערר הוגש רק ביום 11.2.2025 – קרי, באיחור של 73 ימים. לערר לא צורפה בקשה להארכת מועד.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

6. בגוף הערר, טען העורר כי ההשגה הוגשה באיחור כיוון שהמשרד המייצג "חשב שיש טעות ברשות המסים", היות ולקוחות נוספים קיבלו דחייה מטעם דומה, והמייצג "קיווה כי זה יתוקן" ולא יצטרך להגיש השגה.
7. לעניין האיחור בהגשת הערר טען העורר כי המייצג ניסה להשיג אותו מספר פעמים כדי לעדכן אותו שהוא צריך להחזיר את כספי המקדמות ושניתן להגיש ערר, אך – לפי מה שנמסר על ידי המייצג – הוא לא הצליח להשיג את העורר. העורר ציין כי אין לו גישה קבועה לדואר אלקטרוני או לאינטרנט, כך שהתקשורת הינה טלפונית בלבד.
8. לאחר שבחנו את טענות העורר, החלטנו לדחות את הערר על הסף, מפאת האיחור בהגשתו ולנוכח האיחור בשלב ההשגה.
9. בהתאם לתקנה 6 לתקנות התכנית לסיוע כלכלי (נגיף הקורונה החדש) (הוראת שעה) (סדרי הדין והמינהל בוועדת הערר), התשפ"א-2020, ניתן להאריך את המועד להגשת ערר "מטעמים מיוחדים שיירשמו". בפסיקה נקבע כי יובאו בחשבון לעניין זה הסיבה לעיכוב בהגשת ההליך, משך האיחור, מהות ההליך, הסתמכות הצד שכנגד על התוצאה בהליך הקודם, וכן הסיכויים הלכאוריים של ההליך הערעורי (ראו למשל בש"א 482/08 **דב פיכמן נ' כונס הנכסים הרשמי**, ניתן ביום 28.1.2008; רע"א 1376/17 **אליהוד יערי נ' רקח דוד**, ניתן ביום 15.5.2017). בפסיקה הובהר כי ככלל, ניתן יהיה להכיר כ"טעמים מיוחדים" במקרה שבו העיכוב נגרם כתוצאה מנסיבות חיצוניות שאינן תלויות בבעל הדין (בש"א 2539/09 **אלברט אוחיון נ' עזרא חממי**, ניתן ביום 13.8.2009). לגבי הליכים מכוח החוק, העירה הוועדה כי לנוכח הסנקציות המוטלות על המשיבה במקרה של איחור בהחלטותיה, ההגיונות מחייבת לנקוט באמת מידה קפדנית יותר גם כלפי הניזוקים (ראו ערר 1389-24 **אריה אלחנן איזנטל נ' רשות המסים**, ניתן ביום 9.12.2024).
10. בענייננו, העורר אינו חולק על כך שהחלטה בהשגה ניתנה ביום 30.11.2024, ונמסרה למייצגו בסמוך למועד נתינתה. ההשגה הוגשה אפוא באיחור ניכר של 73 ימים. טענת העורר היא כי הבעיה הייתה בתקשורת בינו ובין מייצגו, וכי הערר הוגש באיחור למרות שהמייצג היה מודע להחלטה ולהשלכותיה. מובן כי אין מדובר בנסיבות חיצוניות שאינן בשליטת העורר – המייצג הוא מיופה כוח של העורר ופועל מטעמו ובשליחותו. המצאת ההחלטה לידי המייצג כמוה כהמצאה לידי העורר עצמו. כישלונו של העורר ליצור תקשורת ולו ברמה המינימלית בכדי להחליט כיצד לנהוג עם ההחלטה בהשגה, אינו מהווה הצדקה לאיחור. שישים הימים שהוקצו על ידי המחוקק לצורך הגשת הערר נועדו בדיוק לשם כך – תקופה זו ארוכה דיה כך שהעורר ומייצגו יכלו לבצע את כל התיאומים הנדרשים בכדי להיפגש או לשוחח, ולהחליט אם להגיש ערר. משלא עשו כן העורר ומייצגו במועד שנקבע לכך – אין להם להלין אלא על עצמם.

מדינת ישראל

ועדת ערר לענייני קורונה – השתתפות בהוצאות קבועות לעסקים

11. הדברים אמורים בעיקר לנוכח משך האיחור, ולנוכח מכלול הנסיבות – מדובר באיחור ניכר, של למעלה מחודשיים, בהליך שכל עניינו הוא האיחור של העורר בשלב קודם, בהליך ההשגה – איחור ניכר נוסף של למעלה מחודש. דומה כי העורר ומייצגו התעלמו מלוחות הזמנים הקבועים בחוק, וגם בשלב קודם "ניסו את מזלם" ונקטו את ההליך באיחור. משלא צלחה שיטה זו בפני המשיבה, ננקטה שיטה דומה גם בפני הוועדה.
12. אין לקבל גישה זו. עורר המבקש להלין על החלטה שבה נדחה עקב איחור בהליך ההשגה, מצופה לכל הפחות מכאן ואילך להתנהל ללא איחורים ובהתאם להוראות החוק. על העורר ומייצגו היה לנהוג ביתר זהירות בסיטואציה כזו. בוודאי שלא ניתן להתנער בשלב זה מהפסול שדבק בהתנהלות העורר בשלב קודם, ולהעביר את האחריות למייצג.
13. אנו ערים לטענת העורר שאינו מחובר לרשת האינטרנט ועקב כך הוא עשוי להיתקל בקשיי תקשורת. אילו היו העורר ומייצגו נתקלים בעיכוב מינימלי, עקב בעיה פרטנית על רקע זה, ניתן היה לנקוט גישה סלחנית – אולם מדובר באיחור גדול, העולה אף על התקופה שהוקצתה בחוק לצורך הגשת ערר.
14. בהינתן האיחורים החוזרים, אף אם היינו מאריכים את המועד להגשת ערר, ספק אם היה ניתן להצדיק בדיעבד את האיחור בשלב ההשגה, ולכן קיים קושי גם במישור של סיכויי הערר.
15. בנסיבות אלו, לא ראינו לנכון להידרש לטענות העורר לגופו של עניין, בקשר לזכאות לפיצויים לפי החוק. העורר חרג באופן משמעותי מהמסגרת הפרוצדורלית להעלאת טענות לגופו של עניין, ולכן הטענות אינן יכולות להישמע.
16. הערר נדחה אפוא על הסף. משלא הועבר הערר לתגובת המשיבה, איננו עושים צו להוצאות.

זכות ערעור בפני בית המשפט המחוזי, בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים, בתוך 60 יום.

ניתנה היום, כ' שבט תשפ"ה, 18/02/2025, בהעדר הצדדים.

1187-25

צבי פרלמוטר, רו"ח
נציג ציבור

ערן עסיס, עו"ד
יו"ר הוועדה